

ТРЕЙСИ ДЕОН

КРЪВОБЕЛЯЗАНА

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Bloodmarked*
Copyright © 2022 by Tracy Deonn Walker
Jacket illustration © 2022 by Hillary Wilson
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2022
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фригьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2985-3

На всяко чернокожо момиче, което е било „първо“

ПРЕДГОВОР

ВЕНИТЕ МИ ГОРЯТ, духовете на предците ми препускат с кръвта.

Преди двайсет и четири часа изтеглих Екскалибур от камъка. Сега плащам цената.

Древният меч ме различи. Коя бях. Коя можех да стана. Коя никога няма да бъда отново.

Сега съм като разглобена мозайка.

Онази Бриана Матюс, която държеше Екскалибур, беше раздробена... и изкована в нещо ново.

„Нещо ново. Нещо могъщо.“ Така ме описа Уилям.

Снощи, докато държах Екскалибур високо над главата си, два духа трещяха в мен като гигантски тъпани – Вера, моята предтеча, и самият Артур Пендрагон. Макар да са живели по различно време, с разлика от столетия, и двамата бяха използвали магия, за да свържат неразривно силата към кръвното си наследство. И към мен. Вера – с молба към предтечите си. Артур – със заклинание към своите рицари. Щом битката приключи и аз най-после се стоварих в леглото, реших, че и двамата са се махнали. Че са отишли там, където отиват духовете, щом напуснат своите потомци медиуми.

Артур се умълча. Вера сякаш се сбогува с мен. „Да си леген-

да си има цена, дъще. Но ти не се бой, защото няма да я платиш сама.“

Само дето думите ѝ не бяха лично сбогуване, а приветствие от предтечите.

Сега, часове след полунощ, аз лежа на едно легло в Ложата, историческият дом на легендародните. Но не спя, не си почивам. Будна съм до болка. Завивките лежат на пода, кожата и духът ми са изопнати до скъсване. Къдриците лепнат влажни по тила ми.

Обръщам се на хълбок, стон се откъсва от устните ми, стисвам силно очи. Пълзя по пода. Опипвам с ръце, чувам как ноктите ми дращят по дъските, отчаян звук в нощта.

Когато отварям очи, стаята наоколо ми я няма, а аз вече не съм Бри. Вместо това...

Аз съм Села – дъщерята на Вера, вече пораснала и бременна със свое дете.

Нощ е. Отдавна е. Пускат ме да вляза в някаква къща. Прави го чернокожа жена с огнени кафяви очи, които току се стрелкат над главата ми в посоката, от която съм дошла. „По-бързо, момиче, по-бързо“ – шепти тя. Не познавам тази жена, но думите ѝ тежат от неотложност и разбиране едновременно. От сестринство.

Води ме към капак в пода в дъното на къщата. Вдига капак, отдолу има тайно мазе с пръстени стени и изгнили подпорни греди.

Ще си почина тук за кратко, но утре бягството ми ще продължи.

Примигвам... и стаята в Ложата се връща. Тъмна и позната. Широки дъбови дъски, излъскани до блясък, се протягат под мен.

Вдишай. Издишай.

Затвори очи. Отвори ги.

В закусвалня съм. Казвам се Джеси. На двайсет години съм.

Държа в ръце ресторантски менюта. От джубокса дъни петдесетарска музика.

– Ей ти! Момиче! – вика към мен човек с креслив, груб глас. „Момиче“ е изречено с толкова очевидно презрение, че само бегло прикрива истинската дума, която онзи има предвид. Седи в сепарето близо до входа. На лицето му е изписана самодоволната усмивка на човек, който знае, че няма кой да го спре. – Ще ме обслужиш ли, моля? – подхилква се той саркастично.

Забавлява се, без съмнение. Хвърля ми въдица. Надява се да му повиша тон.

Припламвам в гняв, Коренознанието в гърдите ми се разгаря, расте... но аз тръгвам към него с усмивка на лицето.

Иде ми да му обърна гръб или да се разкреция, но не мога.

Не тук и не днес. Но някой ден – може би.

Минавам покрай друго сепаре и бяла жена с рокля в черно и сребърно се завърта изведнъж. Посяга мълниеносно с ръка и пръстите ѝ се впиват в кожата ми над лакътя. Наситенокехлибарените ѝ очи се присвиват, а по моето лице танцуват искри на подозрение. Ясно усещам миризма на ароматен дим, сякаш някой е драснал клечка кибрит под носа ми.

И изведнъж разбирам коя е. Тя е една от онези. От ордена магьосници, за които мама ме предупреждаваше още от малка. „Стой далече от мерлините на онзи орден. Никога не оставай сама с тях. Видиш ли сините им пламъци, бягай.“

Сърцето ми препуска, но аз преглъщам огъня. Задушавам го. Скривам го надълбоко.

– Госпожо? – Гласът ми е ясен и спокоен.

Жената ме претегля с поглед. Съмнение прекосява лицето ѝ. Минава още миг. Дали може да чуе ударите на сърцето ми? Може ли да долови страха ми?

Накрая казва:

– Няма нищо. Прощавай.

Хватката ѝ се отпуска, после тя дръпва ръка и се обръща от-

ново към обяда си. Миризмата на магия се разсейва като оръжие, прибрано в ножница.

*Въздъхвам тихичко от облекчение. Разминало ми се е на ко-
съм.*

*Не само онзи мъж заслужава гнева ми. Надявам се един ден да
се изправя лице в лице и с мерлините.*

Няма да е тук, няма да е днес. Но един ден и някъде.

Когато този път се връщам в Ложата, отново съм Бри, пот-
ните ми длани са оставили влажни петна по паркета.

Вдишай. Издишай.

Затвори очи. Отвори очи.

*Казвам се Лиан. На петнайсет съм. Вървя по залез покрай ня-
какъв парк с приятелка. Кискаме се като глупачки.*

*В мрака, на няколко метра от нас и само силует, има някакво
създание. Сияйна и почти прозрачна хрътка в парка. Има и още
някой, който я обикаля и държи оръжия, направени от светлина.
Този някой се движи твърде бързо, невъзможно бързо. Надушвам
силна миризма на озон. И аромат на разтопен мед.*

*Замръзвам. Вдишвам тихо. Превръщам се в камък, точно как-
то ме е учила майка ми.*

*Приятелката ми спира, поглежда ме с кафяви очи, объркани
и засмени.*

– Лиан, какво...

*Не я чувам. Чувам само мантрата, която съм наследила от
майка си. Гласът ѝ е като свиреп шепот в ушите ми: „Пази се
от мерлините. Видиш ли мерлин, бягай. Чуваш ли ме? Бягай!“.*

*Събувам обувките си, оставам по чорапи. Така ще съм по-ти-
ха. Извинявам се шепнешком на приятелката си. И си плюя на
петите.*

Мятам се напред и назад, гърча се в хватката на време и прос-
транство.

Села. Мари. Реджина. Корин. Емелин. Джеси. Лиан. Зървам за миг дори майка си Фей.

Осем видения. Осем спомена, които не са мои. Осем тела, в които се вселявам, засмукана в живот, който не е бил мой. И всички те бягат.

Всяка дъщеря от Рода на Вера за последните двеста години е бягала от ордена. И всяка майка е предавала предупреждението на детето си. А ето ме мен тук, в самото сърце на ордена.

Накрая се плъзвам в някакво сенчесто място без стени. Право пред себе си виждам чифт боси кафяви стъпала, обхванати от пламъци.

– Дъще на дъщерите.

Надигам се, стъпалата са на Вера. Тя е почти същата като преди – сама жена в празен, тъмен свят. Кръв и огън обгръщат тъмнокафявите ѝ ръце чак до раменете, косата ѝ стърчи като глухарче, сякаш устремена да достигне вселената.

– Къде?...

– Това е равнината между живота и смъртта.

„Равнината между...“ Оглеждам мрака наоколо и усещам очакването, с което е зареден, а също и стремежа към завършек. Като дим, който е готов да се уплътни в материя или да се разнесе и да изчезне. Звук, готов да бъде чут или да замлъкне окончателно. Това е място, където „почти“ и „вече“ се сливат.

– Ти... ти си ме водила тук и преди – казвам задъхано. – Когато изтеглих меча.

Тя кимва отсечено.

Преглъщам сълзите, казвам хрипливо през спомените, които тежат болезнено в гърдите ми:

– Животът на онези жени... и вечното бягане...

– Трябваше да го видиш, за да разбереш коя си.

– Коя съм, казваш?

– Ти си върхът на нашата стрела. – Гласът ѝ става по-силен с всяка изречена дума. – Върхът на нашето копие. Носът на нашия кораб. Пламъкът на отколе къкрещия ни гняв. Ти си жи-

вото възплъщение на нашата съпротива. Краят на столетия криене. Мечът, изкован от болка. Раната, превърната в оръжие.

– Знам... – казвам. – Знам...

– Не. Не знаеш.

Пламъците по кожата на Вера стават по-ярки.

– От първата дъщеря до последната, пещта на гнева ни се разгаря. Всеки живот гори по-силно от предишния. Ти си потомка от моята кръв, най-умното и най-силното ѝ проявление. Много сила тече във вените ти и с тази сила ти можеш да защитиш онова, което злото иска да унищожи. Можеш да се изправиш пред неизбежното.

Думите ѝ се вливат право в гърдите ми, изгарят ме от всички посоки.

– Бягали сме по много причини. За да се защитим. За да не умрем, за да живеят дъщерите ни. – Вера пристъпва напред, гласът ѝ е като бавна и плътна лава по кожата ми. – Но една цел, една мечта се издига над всичко останало. Знаеш ли каква е тя, Бри?

Клатя глава, трудно си поемам дъх.

– Не.

Пламъците по кожата ѝ се издигат, а глухарчето на косата ѝ е пораснало толкова, че вече не виждам къде свършва. Примигвам отново... и отново съм едно подгизнало от пот недорасло момиче, което трепери на пода в стара историческа къща. Роня сълзи, които са мои и не са.

Ако допреди миг гласът на Вера беше като вулканично изригване, сега е като хладен обсидиан. Остър като бръснач.

– Ние бягахме... за да не бягаш ти.